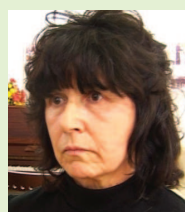

трибуна АРСЕНАЛ

Приемник на в. "Заводска трибуна"
Издание на "Арсенал" АД

на стр. 2

Ветерани:
Звуколиката Ваня

15 март 2013 г. • година II • брой 50

Акценти ИЗГРАЖДАН СЕПАРИРАЩА СТАНЦИЯ КРАЙ КАЗАНЛЪК

Общинският съвет на Казанлък упълномощава кмета на общината Галина Стоянова да сключи договор с „Грийнпланет“ ООД за изграждане на сепарираща инсталация. В нея ще се депонират битовите и производствени отпадъци, генерирани от домакинствата, обществените и административните учреждения, училищата, търговските, промишлените и туристическите обекти на територията на община Казанлък.

Решението на съветниците, подкрепено с 26 гласа „за“, е в изпълнение и на Общинската програма

за управление на отпадъците 2010 – 2020 г., приета през юли 2012 година. В нея са заложени цели за намаляване на количеството депонирани отпадъци и постепенното увеличаване на събраните и рециклирани отпадъци – хартия, картон, пластмаса и метал.

Програмата пък е пряко следствие от приетия Закон за управление на отпадъците /ЗУО/, в чийто член 31, ал. 1, т.1, където за подготовка за повторна употреба и рециклиране на отпадъчни материали, включващи най-малко хартия и картон, метал, пластмаса и стъкло от домакинствата и подобни отпадъци от други източници, се прилагат както следва: до 1 януари 2016 г. – най-малко 25 на сто от общото им тегло; до 1 януари 2018 г. – най-малко 40 на сто от общото им тегло и до 1 януари 2020 г. най-малко 50 на сто от общото им тегло.

Продължава на стр. 3

НАЙ-ДОБРИТЕ УНИВЕРСИТЕТИ В СВЕТА

Харвард за трета поредна година е начело на класацията на вестник Times Higher Education

Харвард е най-добрият университет в света, според класацията за тази година на вестник Times Higher Education, публикувана и от българския икономически портал ECONOMY.bg - издание за бизнес, икономика и мениджмънт.

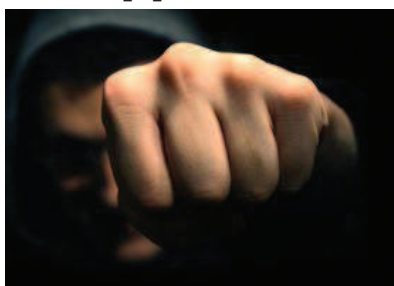
Висшето учебно заведение за трета поредна година оглавява Топ 100 на най-добрите университети в света. Първите шест места през последните две години остават без промяна. На второ място е Масачузетският технологичен институт, следван от британския Кеймбридж и от Оксфорд. Пети и шести са Калифорнийският университет в Бъркли и Станфорд.

Американските университети доминират в подредбата – общо 40 от 100-те най-добри. На второ място, с 9 представители, се нарежда Англия, а Австралия уверено стъпва на световната сцена и заема третото място с 6 университета в Топ 100, с две нови попълнения тази година – университетите в Нов Южен Уелс и в Монаш.

За класацията за 2013 година са били анкетирани 16 600 души в десетки страни по света. Рейтингът се съставя според образователните и изследователските програми, научните статии, броя на чуждестранните студенти и според други фактори.

Продължава на стр. 4

НЕУЧЕЩИТЕ И НЕРАБОТЕЩИТЕ МЛАДЕЖИ ВЕЧЕ В СПЕЦИАЛЕН РЕГИСТЪР

Десет са малолетните и непълнолетни от община Казанлък, получили условни присъди за различни извършени от тях престъпления през изминалата година. Всички осъдени малолетни са продължили образованието си в различни учебни заведения. Това става ясно от оповестения годишен доклад на Местната комисия за борба с противообществените прояви на малолетни и непълнолетни.

През миналата година за първи път в общината е създаден Поименен регистър на всички неучещи и неработещи млади хора, пребиваващи и във възпитателни интернати.

През изминалата година на 114 малолетни са наложени различни възпитателни мерки, като най-честата е била "Предупреждение"; на 25 е поставен обществен възпитател, който да упражнява нужния надзор над тях; на други 11 от непълнолетните е наложена забрана да посещават определени места и заведения, а 7 малчугани са получили ултимативен изпитателен срок от 6 месеца с предупреждение за настаняване във възпитателно училище или интернат.

Продължава на стр. 6

В БРОЯ ЧЕТЕТЕ:

на стр. 5

Театралът Владо:
Без обич не може

на стр. 6

Програма на
XX Чудомирови празници

ФОНДАЦИЯ *Чудомир*, КАЗАНЛЪК
ЧУДОМИРОВИ
ПРАЗНИЦИ

на стр. 7

Тракийката
Костадинка Димитрова

НОВА КНИГА

със съвети срещу стреса
на работното място

Пазете се от мудността и отлагането

От две седмици на книжния пазар е нова и полезна книга, която съветва как да се преодолява стресът на работното място.

Недостигът на време е една от най-често сочените причини за стрес на работното място. Ако не го управляваме ефективно, то притискащите ни срокове, задачи и тяхното количество са в състояние да доведат до стрес и тежки здравословни последици и за най-спокойния човек, с най-здрави нерви. „Прегарянето“ на работното място е най-честата причина, след-

ствие на това.

Ето защо новата книга на световно известния писател и радетел на позитивни духовни практики Дейл Карнеги има фундаментално значение за хората, които обичат да четат и да търсят сами лекове срещу стреса, преди да са стигнали до лекар.

В книгата „Как да преодоляваме тревогата и стреса“ Дейл Карнеги изброява няколко основни принципа, следването на които намалява напрежението на работното място:

Заради фундаменталното им значение и в същото време не струващо нищо и лесно приложение, ви запознаваме с 8-те най-важни от тях.

1. Поставяйте си лесни и достижими цели.
2. Категоризирайте работата си според нейния приоритет и значимост за постигане на целите, стоящи пред организацията, ръководството и вас самите.
3. Наблюдавайте как използвате времето си и периодически анализирайте как протича работният ви ден. Преценете кои дейности могат да бъдат оптимизирани и кои да отпаднат.
4. Идентифицирайте разсейващите фактори и се постарайте да ги ограничите.
5. Пазете се от мудността и отлагането. Започвайте проектите си навреме и си поставяйте срокове за изпълнение на междинни фази.

Продължава на стр. 3

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев.

Редколегия: Деляна Бобева - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Първолета Петкова, Мария Пискова, Миран Маденджиян, Венко Юнаков. Със съдействието на КНСБ и КТ "Подкрепа" в "Арсенал" АД.

„АРСЕНАЛ“:

ЗЛАТНИТЕ ГОДИНИ НА
ЗВУКОЛИКАТА ВАНЯ

Ваня е градско дете от „Градът на добротата“ или „Градът на Словото“, както тя нарича Казанлък. Расте в средата на миналия век в тесните и магични улици между Бозуковото кафене, църквата „Иоан Предтеча“ и къщата, където някога живял Георги Кирков... Махалата, пръсната на една крачка от читалище „Искра“, докдето Ваня отивала като у дома си, по чехли. Къщата на „Цар Симеон Велики“, където сега е администрацията на общинския театър, за Ваня е фантастичната театрална сцена на детството. С приятелки там играели на двора в първите си представления. В съпоставката на тези факти в миналото и днес Ваня открива невидима връзка. Невидима, но истински сърдечна връзка Ваня опъва и между други две градски точки: къщата, където живее като малка, и Дома на Духа на Казанлък: читалище „Искра“. Къщата на нейното детство покъсно е дарена на читалището... Ваня и до днес тъгува, че не я пускат да ѝ види за последно, преди да бъде съборена... Защо това е било толкова важно за нея? Не защото се говори, че там е намерено скрито от турците злато, а защото къщата на детството ѝ е свързана с читалището: „Ако има сцена и прожектор – това е животът!“. Защото продължава да сънува театър. Защото: „Ние бяхме различни и умни, силни и буйни деца от махалата, кръстосвахме по улиците и вършехме шуротии. Кой знае какви разбойници щяха да излязат от нас, ако не беше читалище „Искра“, ако не бяха хората от Театъра? „Театърът ни спаси!“. Още от малка на сцената на „Искра“ Ваня Попова помни как десетина дечурлига тичали да ѝ пипнат чантата на улицата, защото: „Тя играе в „Искра!“. Онова момиче, което и днес си е същото, признава, че не е от този свят – преминава през ежедневие, като през натрупани паузи между две появи на сцената. Ролите са най-различни: журналист, преподавател по български език и литература, поет, дубльор на филми..., вестникар. Сцените – „Арсенал“, Радио „Вис Виталис“, Гимназия „Никола Вапцаров“, вестник „Бизнес Казанлък“, ДСО „Хидравлика“, градското Радио, училището в Търничане... Ролите, които Ваня поема в реалния живот, за нея са по-скоро актьорски превъплъщения на театралната сцена. Животът преминава в Театър, Театърът – в Живот. Преходите са непрестанни, естествени и незабележими. Дори, докато ги говорим.

От „Искра“ до
„Иван Недялков“

Детството на Ваня минава в „Забравения град“ – с домовете на инженерите, адвокатите

и докторите в центъра, които вечер отиват на тенис, но и с къшурките на арсеналските работници, тичащи след воя на сирената сутрин към фабриката: два свята, но които обаче „не си пречат“.

Детство между двете сцени – на читалището и училището, където Ваня прави детски театрални утри и дирижира хор. „Пиле писка в росна шума...“ – това е песен, чийто текст

– „Бонбони“, отговарят колегите пред кутиите с патрони...

Детство, в което стърчат Авторитети. Което помни с гласа на мама смъртта на Сталин като загуба на най-близък роднина: „Ваня, чичко Сталин умря!“

Детство, през което минават учителят Тодор Влахов /Поклон!/, примата Таня Масалитинова с „Театър, любов моя!“, учителят Иван Кабакчиев и Жоро Николов

ла на лагера в Равда; когато скучноватите хора от „Хидравлика“ не могли да схванат идеите на Ваня за работа в културата – се „скрила“ в „Арсенал“. Когато „ударите под кръста“ в „Арсенал“ станали нетърпими, Ваня Попова бързо вдига мощен концерт и светкавично „се дига“ на учителското поприще в гимназия „Н.Вапцаров“...

Ваня Попова не е момиче в рамка. Тя строшава рамките. Като истински бунтар.

„Аз съм сложното изречение, което така непрекъснато редактираха, че останах безглаголна. Днес съм само едно просто местоимение...“, шегува се със себе си Ваня Попова, но изобщо не се шегува за друго: „Златните ми години са в „Арсенал“.“

Коя е Ваня Попова, която нарича себе си „Звуколика“? Днес: „Едноличен собственик с неограничено работно време - Пенсионер“. Някога: „Излишък на цитати с оскъдна заплата - Учител“. В началото: „Злобно, ритащо и хапещо хлапе“. По-късно: „Лоша и разглезена“; Цял живот: „Смела, красива и много умна!“

Ваня крои себе си в тези думи абсолютно насериозно и с точно толкова доза самоирония. Без никаква ирония, обаче, отсича: „Аз съм бунтар!“. /Веднага личи, че не лъже/.

И още: Родена в „Годината на мира“ – 1950-та! Онази, която повторила 9-ти клас, защото „така ѝ харесва“; която избягала на третия ден от Градския комитет на Комсомола, защото „работата е много скучна“; която отказва директорското място в библиотеката, защото: „Какво ще прави по цял ден с тия сложни сигнатури?...“; която се отегчава сред „ограничените схващания на тогавашното ръководство на „Хидравлика“ и добре, че в „Арсенал“ намира за цели десет години спасението си от скуката и от вечната си лична треска за Промяна. Островът на спасението е „Арсенал“. Спасителката: Янка Спасова. Островът, обаче, се оказва цяла държава. При това: „Не само Държава на техническите иновации, но и Държава на духа!“ В тази прекрасна държава Ваня остава от средата на седемдесетте на 20-ти век до средата на 80-те. През това време тя „ошетва“ цялата култура из оръжейницата: театралната трупа, радиото, филмотеката, литературния клуб..., всичко, що е в обсега на Дома на културата...: „От това шетане още се дига пушек“.

Добре, че ме измъкна в „Арсенал“ Янка Спасова... благодарна е Ваня Попова – често привикваната в Партийния комитет и може би - най-следената жена в комбината, най-донасяната, най-неуправляемата... Така се прочула, че при посрещането, след привикване в милицията, мъжът зад прозорчето моментално я разпознал: „Ти си Ваня Попова, нали?“ Мъжът с дългите мигли. Който я открива за цял живот.

Добре, че ме измъкна в „Арсенал“ Янка Спасова... благодарна е Ваня Попова – често привикваната в Партийния комитет и може би - най-следената жена в комбината, най-донасяната, най-неуправляемата... Така се прочула, че при посрещането, след привикване в милицията, мъжът зад прозорчето моментално я разпознал: „Ти си Ваня Попова, нали?“ Мъжът с дългите мигли. Който я открива за цял живот.

Ваня помни през учудването на днешното време.

Детството на рецитациите: /„Сутрин рано в планината с кооператори вървим...“/.

Детство в Библиотеката – Ваня чете от тригодишна и още малка, без да знае цифрите, с длан показва читателския си номер 5. По-късно, докато учи задочно българска филология в Софийския университет, Ваня изнася с „връзки“ въкъщи половината библиотека, за да се готви по литература. /„Моето голямо училище е библиотека „Искра“!/

Детство, което помни купонната система и ударените печати, знак, че си ходил на баня...

Детство, което я праща и с мама за пръв път в „Арсенал“: „Какво е това? – пита Ваня на работното място на мама в Завод 2“

като режисьори; в което Ваня още в шести клас седи в Управителния съвет на читалище „Искра“, редом до Чудомир!...

Детство на Светини. Заради което можеш да бягаш от училище. И Ваня го прави.

Бягствата на Ваня продължават цял живот

„Щом нещо е глупаво – бягай! Иначе и ти си глупак.“ – това е научила Ваня от хилядите страници на Солженицин. Когато постоянно закъснявала за работа в „Арсенал“, доносици донасяли, че бяга от работа. Била спасена с прегръдка от Георги Захариев, когато след въпроса: „Защо закъсняваш?“ дошъл отговорът: „Защото спя...“. Когато даже след личната молба до Иван Кръстев не я пратили на бригада на Бузлуджа /а толкова искала!/ – избягала

стигнала до третия кръг във ВИТИЗ, където се изсипали да кандидатстват дузина казанлъчани, Ваня обаче не преборва театралната академия. Няма как момичето от прованса да пребори децата на Апостол Карамитев и прочие величия от сцената. Затова пък Институтът за културни кадри в Хасково отваря за нея широко врати. Там намира още 10 казанлъчани – всички закърмени с културния дух на „Искра“. Заради него Попова изоставя намерението за филология във Великотърновския университет. После пък я завършва с отличие в София. Разпределена за работа като секретар в „Искра“, Ваня е посрещната от Васил Шивенков, но тази среща никак не ѝ харесва, отказва се от тая работа и се прибира обратно въкъщи. Най-талантливите бивши млади искристи, върнали се в Казанлък след

учението, според Ваня – последни намерили работа: „Пророкът е никой в своя град“.

„Много деца от Казанлък скочиха от сцената на „Искра“ на сцената на ВИТИЗ, казва Ваня и така бележи част от приноса на Явление-то „Читалище „Искра“ в родната културна среда. „Културният дух в Казанлък се пренасяше като светеща шафета между поколенията.“, така поетесата Ваня Попова облича в метафори искриците пориви на казанлъчани към силата на духа. Истинска „Държава на духа“ казанлъчани си направили по онова време и в „Арсенал“. В тая Държава Ваня е приета на работа след конкурс и дълго чакане, заради проверки на биографията, приключили с обяснения пред милицията. /Ваня се шегува, че от малка се въртяла край властта – още докато обикаляла край милиционерската пирамидка с чичкото в униформа на площада./

В „Арсенал“ Ваня намерила много модерни за времето си хора – Иван Дечев, Коста Стайков, Стефан Ноев... Ярките личности после били пръснати по много места, заедно били достатъчно опасни със свободомислието си. С почитание, като за огън-човек, Ваня говори за директора на Дома на културата – Милко Миланов. Помни как с Денчо Харизанов заедно зовяли, че вече няма нужда от манифестации...

В „Арсенал“, през който са минали цели 9 души от семейството на Ваня Попова, тя се спирала стъписана и от прости човешки постъпки, запечатани в случки като този факт: колеги отработват дълго време пълната заплата на свой колега, отсъстващ заради боледуване... Помощ от колеги идва и за майката на Ваня – пострадала при авария в завод 2.

В „Арсенал“ Ваня вижда за пръв път най-модерната радиотехника у нас – такава нямат дори в БНР. В арсеналското радио тя с общ се учи на журналистика на дело, докато завършва теорията в Софийски университет при проф. Веселин Димитров. Концертите за работници и служители, разказите за житейски съдби и професионални успехи, музиката, с която радиоточките огласят цехове, канцеларии и алеи... този дух не се забравя... Като не се забравя и професионализмът и сърцето на Янка Спасова, която от мерак за някои шури предавания понякога идвала на работа дори по нощница... Затова, когато я местят като зам.-директор на арсеналския Дом на културата, Ваня дълго боледува за радиото.

Продължава на стр. 4

Продължение от стр. 1

НОВА КНИГА

СЪС СЪВЕТИ СРЕЩУ СТРЕСА
НА РАБОТНОТО МЯСТО

6. Не се притеснявайте да казвате „не“.
7. Когато работите с кореспонденция, степенувайте съобщенията си според тяхното съдържание, а не според начина, по който сте ги получили.

8. Делегирайте. Не е възможно, нито необходимо да вършите всичко сами. Изградете си екип от компетентни служители, на които можете да разчитате, че ще се справят с поставените задачи.

Сред другите послания на автора, споделени в книгата, са и тези, че щастието не се измерва с количеството на нашите притежания, а с всичко онова, което сме извлекли от срещите в живота си. Никой проблем, твърди Карнеги, не е бил преодолян посредством нерешителност и притеснение. Затова е необходимо да се изправим лице в лице с трудностите и да насочим деструктивната енергия на тревогата към конкретни стъпки за справяне с тях.

Книгата може да бъде намерена във всички книжарници, които работят с издателство „Колибри“. Цената ѝ е 12 лева, при покупка през интернет се ползва 20% отстъпка и струва 9,60 лева.

Деляна Бобева

Продължение от стр. 1

СЕПАРИРАЩА
СТАНЦИЯ...

Необходимостта от изграждане на сепарираща система е породена от необходимостта за търсене на варианти за облекчаване на финансовия удар и огромните отчисления, които община Казанлък и нейните граждани ще правят във

връзка с новото регионално депо за отпадъци в област Стара Загора. През 2012 г. отчисленията за това депо са били 18 лв. за тон отпадъци /през тази година те са 35 лв./, а през 2014 г. отчисленията скачат на 100 лв. за тон. За да се правят тези отчисления, без да се утежняват жителите на общината с по-високи данъци за битови отпадъци, единственият изход е да се намали количеството на извозвания отпадък от Казанлък към регионалното депо, обясни пред старейшините кметичката. Това може да стане именно с изграждането на сепарираща инсталация. С изграждането ѝ на практика количеството на постъпилите и преработени в нея отпадъци ще се намали с 40 на сто, факт никак немаловажен предвид цените за депониране. Сред мотивите да се избере за тази цел именно „Грийнпланет“ са предложението фирмата да плаща на Общината за сепарирането на отпадъците /по 10 лева на тон сортирани рециклируеми отпадъци от пластмаса, метали, хартия/, както и поемането на ангажимента транспортните разходи от сепариращата инсталация до претоварната станция в Казанлък да са за сметка на фирмата. По тази причина „Грийнпланет“ ще търсят и площадка за изграждане на инсталацията в близост до претоварната станция.

„Грийн планет“ е софийска фирма и се представлява от Петър Цветанов. Фирмата получава правото върху битовите отпадъци на Казанлък за 10 години.

Деляна Бобева

* Сепариране - отделяне, разделяне
/тълковен речник/“ОТРОВНИТЕ” КОЛЕГИ
НА РАБОТНОТО МЯСТО

Три типа “вредни” работници и служители развалят климата на работното място

“Всяко стадо има и мърша.” - тази българска поговорка чуваме и на работното място. Все по-често. Едно от първите „посвещения“ на всеки нов работник или служител е да бъде запознат с т. нар. „зрънца“ в колектива. Било то кръшкачи, мрънкачи, скатавки, клюкари, „хората на шефа“, от които трябва да се пази или с които да внимава. Психолозите имат термин за такива работници и служители, като ги наричат „отровни“, тъй като те вредят с действията или бездействието си на климата в колектива, а оттам и на работата.

Още по-очевидни стават тези „вредители“ в колектива във времена на кризи или фирмени сътресения. Проблемът е сериозен и стои с цялата си тежест на вниманието на мениджърите, по принцип. Той е еднакво значим, както за фирми с над 2 хиляди работници, така и за фирми с по 10-20 наети.

Още повече, че често трябва месеци или години, за да се разбере кой каква „стока“ е в колектива.

По този повод група психолози и експерти по личностно поведение са направили изследване за изучаване на симптомите, които издават подобни колективни „вредители“, с цел предпазване от наемане на работа на такива хора или, ако вече те са станали част от колектива, как да променят техните лоши навици.

На база обобщения опит и наблюдения психолозите са обособили „отровните“ колеги в 3 най-често срещани типа.

Паралелно с групирането им, те са изготвили и препоръки за преките им началници и мениджърите как да ги „обезвредят“.

Ето и класацията:

Вечно оплакващият се

Този тип работници и служители винаги си намират повод за недоволство от нещо. Те само дебнат за дребни грешки и недостатъци и се оплакват от тях на първия срещнат, като не се свенят това да стигне и до началството, въпреки че често самите те нямат кураж да го кажат директно. За да се чувстват добре, те искат и хората около тях да са нещастни и правят всичко възможно, за да вгорчат живота им. Причината за това настроение обикновено се дължи на проблеми в личния им живот или на ниска самооценка.

Съвет за „обезвредяване“:

Ако един такъв служител е добър професионалист, вместо директно да го уволнявате, по-добре погово-

рете с него. Попитайте го какво може да направите, за да бъде по-щастлив на работното си място. Това, че сте му обърнали специално внимание, може да свърши чудеса. Направете това обаче с нужния респект, за да не ви се качи на главата същият този вечно оплакващ се.

Клюкарят

Тези колеги са вечно нащрек за информация и непрекъснато пускат слухове за фирмата, началниците и колегите си. Те тровят средата, като подклаждат недоверие и съмнения сред хората в цеха, като по този начин ги демотивират за работа.

Съвет:

Ако засечете „клюкар“ сред редиците си, доброто оръжие е да поддържате близки взаимоотношения с подчинените си и да спечелите доверието им. Така ще научавате и пресичате бързо слуховете, които пуска, тъй като хората ви ще ви питат директно истина ли са или не. Ако положението излезе извън контрол, най-добре директно поговорете с „клюкаря“ и го помолете, преди да пусне поредния слух, да го обсъди предварително с вас, вместо да пита или казва на колегите си. Ако и това не помогне и той продължава да вгорчава климата и колектива, просто го изгонете, като се постараете да намекнете това и в неговата характеристика, с цел превенция на следващия му евентуален работодател.

Скатаващият се

Той е два вида: или принципно мързелив човек или най-добрият - изключително талантлив, но трудът не е най-силната му страна. Предпочита да дава акъл и да съди другите, без той самият да се хваща на работа. Когато свърши нещо, вие сте приятно изненадани и бързо получавате похвали. Ако е приближен на шефа, може от допълнителна работа да си изкара и добри пари. Това обаче на практика е нож с две остриета: по този начин такъв човек се демотивира да работи, не дава всичко от себе си и не се развива. На всичкото отгоре подобно поведение демотивира и останалите служители - никой не иска да работи с колеги, които получават похвали, че са си „завързали обувката“.

Съвет:

Оценете както подобава неговия талант и го нагърбете с „умни“ цели, като това може да са актуални, конкретни, постижими, измерими и с ясни срокове задачи. Ако и това не помогне - изходът е един: такъв човек просто няма работа при вас.

Трибуна Арсенал

Здравен справочник
гр. Казанлък

Д-р Захари Стойчев, акушерство и гинекология: Вторник, Четвъртък - 14:00-17:30 ч., Събота - 9:30-12:30 ч.

Амбулаторни прегледи ул. „Климент“ №1

Д-р Лъчезар Дудулов, хирургия: Понеделник - Петък - 14:00-16:30 ч.

Амбулат. прегледи ул. „Климент“ №1

Д-р Димитър Кукушев, ортопедия: Понеделник, Четвъртък - 11:30 ч. /лкк - 12:30 ч. -14:30 ч./, Вторник, Сряда, Петък - 12:00 ч. /лкк - 12:30-14:30 ч./

Амбулаторни прегледи ул. „Климент“ №1

“Медицински Център - АРСЕНАЛ” ЕООД, бул. “Розова долина” №100 /Поликлиника в „Арсенал“ АД/ ул. “Климент” №1, /Бивша зъботехническа лаборатория до Общината/ ул. “Стара планина” №12, /Поликлиника до Розариума, ет. 4. кабинет 97/

Д-р Хр. Христов, кардиология: Понеделник - Петък - 16:00-19:00 ч.

Амбулаторни прегледи ул. “Стара планина” №12

Д-р Г. Илиев, Рентгенов кабинет - 0887478116: Понеделник - Петък - 8:00-12:00 ч. и 14:00-17:30 ч.

ул. “Климент” №1

Клин. лаборатория Върт. т. 28-30: Понеделник - Петък - 8:30-14:00 ч.

Д-р Ваня Бончева, терапевт:

Понеделник - Петък - 12:00-14:00 ч.

Амбулаторни прегледи бул. “Розова долина” №100

СТОМАТОЛОЗИ

Д-р Щиляна Рачева: Понеделник - Петък - 8:30-13:00 ч.

Амбулаторни прегледи бул. “Розова долина” №100

Д-р Ивон Бъчварова: Вторник и Четвъртък - 8:30-13:30 ч.,

Сряда и Петък - 8:30-12:30 ч.

Амбулаторни прегледи бул. “Розова долина” №100

Тел.за връзка: ул. “Климент” №1

-0431/ 6 53 40; 0889237020

Поликлиника в “Арсенал” АД

- 0431/ 6 40 55; вътр. 34-45

Продължение от стр. 1

...УНИВЕРСИТЕТИ В СВЕТА

Ето как изглежда Топ 10 на най-добрите университети в света:

1	Harvard University	United States
2	Massachusetts Institute of Technology	United States
3	University of Cambridge	United Kingdom
4	University of Oxford	United Kingdom
5	University of California, Berkeley	United States
6	Stanford University	United States
7	Princeton University	United States
8	University of California, Los Angeles	United States
9	University of Tokyo	Japan
10	Yale University	United States

Що се отнася до България ето как изглежда минало-годишната класация:

Софийски университет „Климент Охридски“
Технически университет – София

Университет за национално и световно стопанство – УНСС – София

Медицински университет – София

Американски университет – Благоевград

Университет по архитектура, строителство и геодезия – София

Национална художествена академия – София

Висше военно училище – Велико Търново

Първото място на Софийския университет в класацията на MOMH не е особена изненада, тъй като той го зае и през миналата година заради това, че е един особено многопрофилен ВУЗ за страната и в него се учи по множество специалности и направления.

Рейтингът на българските ВУЗ-ове показва и други интересни резултати. Така например, се оказва, че професионалното направление „Военно дело“ носи най-добра реализация за студентите. Средният доход на завършилите го е 1500 лева месечно, а безработицата в сектора е почти равна на нула. Също интересен факт, обаче, е и обстоятелството, че всеки втори випускник у нас в сферата на сигурността отива да работи в чужбина.

Ето и още интересни факти, констатирани на база рейтинг на българските висши учебни заведения и последващата реализация на завършилите ги.

Най-масово предпочитаното направление в България се оказва не друго, а „Икономика“. По официални статистически данни, над 55 000 души са завършили икономически тип специалности в нашата страна само за последните пет години. Най-голям дял в това има УНСС със своите 14 хиляди випускници за изминалите 5 години.

В същото време най-високо рейтинговото техническо училище в България си остава ТУ – София, чийто специалисти имат най-бърза реализация на трудовия пазар, търсени са в най-много в страни като Германия и Франция.

В същото време техническите ни кадри са едва на 4-то място по заплащане, в сравнение с военните специалисти и медиците. Изключения, и то единици, са IT-специалистите, чийто месечен доход в престижни компании достига 5-7 хиляди лева.

Трибуна Арсенал

Продължение от стр. 2

...ЗВУКОЛИКАТА ВАНЯ

Няма как да се забрави и театралната трупа, чието ръководство Ваня Попова наследява от Николай Ганцаров. Няма как да не помни Дарина Павлова, но за Ваня тя си остава Дарина Георгиева, защото Ваня мисли, че постиженията на жената не се измерват с легитимация чрез мъжа до нея. /Ваня винаги е бягала от това/.

В арсеналската трупа поставят „Архитекти“, пиеса, за която Ваня кани режисьора Николай Тенев - експериментатор в българския театър на сенките. Пиесите „Необикновен процес“, „Носете си новите дрехи, момчета“, „Знамето“; срещите с имена като Стефан Цанев и Юрий Ступел, подарили авторството си на арсеналската трупа – са все ярки парчета от живота на Ваня, която като истински близък, признава: „В мен живеят двама души. Едини-

ят казва: утре ще направим много неща, докато другият спи и отлага нещата“. Някои неща, обаче, Ваня Попова не отлага – като светкавичното си напускане на „Арсенал“

след дълбокоото си възмущение от колеги, които не спират да я донасят. „Не уважавам хора, които предават

учителите си.“, казва по същия повод Ваня. За работата си в казанлъшката оръжейница Ваня Попова, освен другото - участник в шурата идея тук да бъде докарана „Панорама“-та на Националната телевизия, сценарист на филми, които се снимат тук, дубльор на документални филми, същата Ваня казва: „Ние сме били връзките с обществеността, рекламата на „Арсенал“, но не го разбирахме така, работехме с усещането, че трябва да създаваме красота, имаше отношение към културата“. Отношения с културата самата Ваня продължава да има. Забавлява се, когато представя нови книги на казанлъшки автори. Прописала късно заради свещения пиетет на поколението към словото на другите, което рецитира-

ли с патос, Ваня днес пише. Пише рецензии. Вече не пише сценарии за градски тържества, както някога, рядко прописва в местната преса, но не спира да пише стихове. Не се обижда с Чудомировото „въ-общественик“, което й приляга. Учител с възрожденски дух, след като навремето на следява Пеню Терзиев като базов учител в „Н. Вапцаров“ и години наред нейното име е марка за качествен учител по литература, Попова учителства последно в селските училища на Габарево и Търничане, където става духовната майка на десетки деца. Видяла с очите си, че в училищата „има много учители – истински психопати“, Попова цени онова: „Искам да си моя майка“, отронено от мечтите на ромски малчуган... Нейният собствен син пък продължава шуротиите на майка си – живее в САЩ и се занимава

с кино.

Отказала ръководни постове в културните институти из града – от библиотеката през вестник „Искра“ и музей „Чудомир“, Ваня Попова съжалява единствено за напускането на Радио „Вис Виталис“: „То ми сбъдна мечта!“. /Стартът на радиото минал през нейната първа концепция.../. Вярва в казаното от Екзюпери, че всеки от нас си има лична легенда, но според Ваня, не бива да се вкопчваме в личната си история. Ваня определя себе си и като крадец на свободно време. То ѝ е нужно. Като на всеки свободен човек. Наследник на прадядо, сподвижник на Левски, Звуколиката Ваня Попова признава, че се чувства като разсеяна светлина – пръска се и грее навсякъде, но на нея ѝ става студено...

Диана Рамналиева

Спорт

Седно равенство и една победа се завърнаха от първия мач на втория полусезон от Регионалното първенство по футбол – юноши младша възраст и подготвителна група деца младите футболни надежди на ФК „Арсенал 2000“.

Възпитаниците на треньорите Станислав Пехливанов - Джони и Кральо Орозов победиха ФК „Чирпан“ с 2:1, а при по-големите мачът завърши с равенство 2:2.

Следващата среща от първенството е на стадион „Арсенал“, където на 16 март възпитаниците на двамата треньори играят поредна среща от регионалното първенство с тима на ОФК „Миньор“- Раднево. Началото на срещата е от 10,30 часа.

Миран Маденджиян

В ЗАВОД 3 ВЪРЗАХА МАРТЕНИЧКИ

Верни на принципа си да са първопроходци, работниците и служителите от Завод 3 на „Арсенал“ отпразнуваха красивия пролетен празник Баба Марта.

В ролята на ведрата баба, орисваща за здраве и берекет, се превплътиха не една, а две служителки от завода - Анна Славчева и Станка Стойчева, и двете активистки на КНСБ в цех 130 на Завод 3. Освен, че бяха нагиздени в народни носии, двете жени напълниха кошници с червено-бели конци и с тях обиколиха всички цехове и отдели на завода, за да поздравят колектива с настъпващите пролетни празници и да покажат, че женският месец не е толкова лош. Традицията за закичване

с мартеници е дългогодишна и традиционна за колектива на Завод 3, който е сред малцината в „Арсенал“, свикнали заедно да бележат красивите си поводи и празници.

Освен с мартенички, двете синдикални активистки поздравиха и с песен всеки от цеховете в завода, според работата, която вършат. Поздравите им зарадваха работещите от сърце и ги заредиха с настроение и ведрост не само за празничния Първи март, а и за целия месец.

За настроението, породено от посещението на внучките на Баба Марта, съдете по снимката, предоставена ни любезно от председателя на КНСБ на завод 3 в „Арсенал“ Станка Костова.

Трибуна Арсенал

Със специална благодарност
за добрата новина към
Станка Костова

Театралът Владо:

БЕЗ ОБИЧ НЕ МОЖЕ!

Наистина е трудно да приемеш себе си като пенсионер, когато имаш толкова богат житейски път. Най-яркият спомен от театралната сцена, който връща назад всеки, работил в екипа на славните „Хъшове“, поставена от Стефан Гецов в Казанлък, връща Владо към образа на Хаджията, в чиято роля се превъплътил арсеналецът, поканен в имениния състав за изпълнението на градска сцена през 1983-та. Досегът с авторите-та на Гецов, „гърмежът“ на мощния му глас, репетициите в хотел „Казанлък“ с дима от неговата цигара... Тия „дреболии“, които рисуват атмосфера на магическо, преживени дълбоко от цялата трупa, събрана от Гецов, днес изригват веднага, щом Владо вади от стара папка старателно сгнатия афиш с големи червени букви „Хъшове“...

Още един мощен глас „гърми“ през годините в спомените на Владо – този на Минчо Лалев, от когото Владо също се е учил, пред когото немее. Преди да бъде поканен в самодейния театър при читалище „Искра“, обаче, Владо Иванов печели сърцата на арсеналска сцена, където се поставят „Знамето“ на Руси Божанов с Бай Дечко Лечев, „Носете си новите дрехи, момчета“, „Краят остава за вас“, обичаната „Архитекти“, „Законите в живота“, където двамата с Дарина Павлова събират публиката в модерния тогава Кафе-театър... Владо обобщава кратко:

Всичко ставаше с Любов

„Бяхме толкова млади – 30-40-годишни, репетирахме понякога по цели нощи, „горяхме“ в спектаклите, особено в „Архитекти“-те!..., през радост си спомня Владо, носител на два златни медала от републикански самодейни фестивали. Обичта между актьорите от трупата личи и от снимките за спомен: „Само дете не спяхме заедно...“. Ръководството на „Арсенал“ държало на театралните изяви, затова правело компромис с производствените задачи, като за всички самодейци. Остават спомените от пълните салони, правостоящите, бурните аплодисменти след представленията в обедните почивки, спектаклите по комсомолските клубове, обиколките по сцените на съседните градове и села и поделенията на „Арсенал“ в цялата страна: от Крън –

ли в „Арсенал“, за да бъде тяхната сцена модерна и близка до това, което става в София. Ръководството канело професионални режисьори и сценографи от Стара Загора, големите градове и столицата, работата с които била удоволствие. Така „Краят остава за вас“ идва от „Сълзата“, където играел нашенецът Петър Чернев, „Носете си новите дрехи, момчета“ – от Театър „София“... Идват и успехите –

е повече „Театър на мисълта“ – сякаш идва директно от мозъците – така Владо по своему обяснява това, което се случва на сцената днес. Но далеч не отрича всичко: новата постановка на Театър „Любомир Кабакчиев“ – „Между два стола“ го грабва истински. Навремето повече се придържали към историческите и идеологическите теми – партизанското движение, Партията... Правели и модерния през 80-те

атралната академия, който я одобрил като актриса. Докато била студентка, поддържала връзки с арсеналските колеги от трупата, спомня си партньорът от „Законите в живота“. Следват участията във филми, които всички от това поколение сме гледали. За брака на Дарина с Илия Павлов, колегите от арсеналската трупa научили от медията...

Досегът с известните, обаче, далеч не е единствената радост на Владо. Той умее да черпи и да раздава радост от всичко и към всичко. Проумял след внезапната операция, от която наследила два байпаса на професор Чирков, че животът е безкрайно ценен, за да не му се радваш, вече 27 години Владо Иванов работи неспирно и се радва на простите неща край себе си.

Обича да излиза в Средна гора край родното Розово, където едва 4-5-годишен излиза на сцената за първи път. Връзката с природното Владо превъплъщава и в собствения бизнес – фермата с 20-те крави в Розово, която сега се „движи“ от снахата, съпруга на сина Румен, също арсеналец – началник смяна в Завод 1. Като повечето българи, и при Владо фамилията е пръсната по света – черката е в чужбина, внучката Михаела също ще заминава да учи в Хага.

Връзката с планината, другата обич на арсеналския инженер-културтрегер, е здраво скрепена и от времето, когато Владо напуска производствените задачи в „Арсенал“ и поема домакинството на хижата на вр. Шипка, където работниците често отиват в почивните дни. Това става през 1987-ма, докато Владо е конструктор в Института на Завод 5. Сега отново е в Завод 5, върнал се в „Арсенал“, „да си почине“ от фермата. Вече изпечен арсеналец, Владо добре познава чувството за семейственост във фирмата, познава общите интереси на хората тук, но си обяснява и с още една особеност на казанлъшките оръжейници: като че ли се стрехуват да напуснат, дори, когато заплащането не ги удовлетворява, страхуват се да не останат без работа, страхуват се дали ще бъдат приети добре другаде...

Продължава на стр. 6

Владо Иванов с колеги

Истинска актьорска театрална трупa е имал навремето „Арсенал“! Това изобщо не е новина за публиката на „Законите в живота“, „Архитекти“ и прочие спектакли на арсеналския самодеен театър, които изправяли на крака оръжейниците в обедните почивки в залата на Дома на културата в комбината „Фридрих Енгелс“.

Днес, обаче, всеки, видял тогавашни снимки за спомен от изиграни спектакли, купони след представления или – просто афиши, направо се чуди... То си е за чудене: не само истинска трупa, но и истински режисьори идвали в „Арсенал“ от София да поставят! Работата с професионалисти – явно това е тайната на успехите, и многото награди от републикански самодейни фестивали, това разбирам веднага, щом отключваме разговора с Владимир Иванов. Владо, както го наричат приятелите-самодейци, е един запален театрал, който признава, че бил истински влюбен в Театъра. „Мислех, че Театърът е моят живот, но ето какво стана – сякаш с мен свърши и театърът в „Арсенал“, разсъждава Владо на глас, но аз прозирам, че тази любов е завинаги. Нищо, че мечтал дълго за професионална сцена, актьорът по призвание днес си казва: „С времето и мечтите, и желанията, и любовта – отминават“. Това откровение, обаче, е само началото на нашия разговор, който два часа по-късно свършва с обратното признание: „Без желание и любов няма нищо.“...

От времето на големите желания на младостта Владо пази много снимки, дори цял албум, посветен на 30-годишнината на трупата, отбелязана през 1974-та. Снимки, от които се вижда обич към изкуството, която струи от десетки актьорски очи. Снимки, запечатали изгрева на една родна звезда, летящият старт на всеизвестната Бизнес дама № 1 на България – Дарина Павлова.

Снимки, от които надничат известни казанлъчани като Ваня Попова, Иванка Маркова, Васил Шивенков, доайенът, тръгнал от читалищната сцена в Енина – Бай Дечко Лечев, Маргарита Габарева, която държала да й казват „Мис Дейзи Габар“, Николай Ганчаров, Таньо Стефанов – художествен ръководител на театъра, Цанко Кънев, Ангел Попов, който неотлъчно следвал трупата навсякъде...

А иначе – Владо Иванов е „само“ един инженер от Габровското ВМЕИ, години наред съдържател на хижата на „Арсенал“ на връх Шипка, който още нарича „Столетов“, собственик на лична ферма в родното Розово, собственооръчен строител на три къщи за цялата фамилия..., напоследък – „просто“ ОТК в Завод 5, където иска да остане, докато истински може, без още да се пенсионира, макар да е вече в пенсионна възраст. Защото е решил – напусне ли, да не се връща никога като „пенсионер“.

през Келифарево и Кърджалийско – арсеналските актьори се чувствали истински звезди. Защото имали обичта на публиката.

Иначе, през това време Владо бил конструктор в Института за металорежещи машини към Завод 5. Но сърцето му остава в Театъра. Опиянението от досега с изкуството за арсеналската театрална трупa е още по-силно, защото:

Арсеналци работят с режисьори от София

Самодейният театър „крадял“ постановки от софийските сцени, спомня си Владо. Трупата гледала всичко най-добро по софийските сцени, после те се поставя-

медалите от фестивали и наградите от ръководството на „Арсенал“ – незабравимите три екскурзии в СССР – през Москва, Санкт Петербург и Талин, Киев и Одеса... Владо, като истински културтрегер, разказва за това с тънка емоция и безпределна, но укротена радост. Като всички самодейци от Казанлък, Владо също таял една огромна надежда: Професионален театър в Казанлък! /мечтата на Минчо Лалев!/. Когато Казанлък наистина се сдобива с професионален театър преди 15 години, Владо се радва, но сега с мъка казва, че по-късно е истински разочарован: „Не споделям идеята за театър на кръсците по сцената...“. За него съвременният театър

на 20-ти век Кафе-театър! Така именно се случила и „Законите в живота“, където Владо играл заедно с Дарина Павлова.

Дарина Павлова дошла направо от цеха

„Дойде в трупата цялата омазана с маслата от машината.“, връща се назад в годините Владо Иванов и показва черно-бели снимки за спомен, от които пъргавите очи на красавицата игриво закачат през обектива, докато леко тя плъзга ръка върху рамото на колега.

Още тогава бедното момиче от Казанлък искало да завърши ВИТИЗ, после Дарина намерила начин да се свърже с ректора на те-

Продължение от стр. 1

НЕУЧЕЩИТЕ И НЕРАБОТЕЩИТЕ...

Заради различни противообществени прояви, извършени от малолетните, и опасността те да се превърнат в рецидив – в 8 от разглежданите случаи членовете на Местната комисия са наложили възпитателен надзор на родителите и децата.

Другите, по-рядко налагани, мерки от членовете на комисията през миналата година са били: задължение на малолетното или непълнолетно лице да участва в програми за превенция на поведението, забрана за срещи и установяване на контакти с определени лица, както и отстраняване на причинени вреди с личен труд. Трима непълнолетни извършители на различни противообществени прояви са настанени в Социално-педагогически интернати.

Най-честите причини, поради които непълнолетни и малолетни стават контингент на Местната комисия за борба с противообществените прояви и, като следствие, се налага прилагането върху тях на различни възпитателни мерки, са кражбите и бягствата от училище – съответно 40 и 28 случая.

С хулигански прояви са били 7 от подрастващите, 6 от непълнолетните са бягали от вкъщи, а заради унищожаване и повреждане на имущество 8 от непълнолетните също са стигали до разговор с комисията.

През миналата година в Местната комисия са получени също и сигнали за палежи, административни нарушения от страна на непълнолетни и малолетни, тормоз на друго лице, нанасяне на телесни повреди и 1 грабеж. Общият брой на разглежданите възпитателни дела през миналата година е 120, като 98 от

децата, за които са разглеждани възпитателни дела и които са преминавали през първо такова дело, нямат нови противообществени прояви и не са извършвали нови престъпления.

21 са възпитателите, работили и упражнявали възпитателен надзор през 2012 година в община Казанлък на 43 деца с различни прояви. За резултатите от работата на обществените възпитатели е красноречив следният факт: 38 от тези деца, подлежащи на такъв надзор, не са ставали извършители на нови противообществени прояви.

През изминалата година членовете на Комисията за борба с противообществените прояви на малолетни и непълнолетни и обществените възпитатели са помогнали с консултации и опит на общо 117 семейства с проблемни деца от община Казанлък.

Информационната кампания за превенция на асоциално поведение сред подрастващите през миналата година в община Казанлък е обхванала 2 хиляди деца и младежи.

За специфичния си и нелек труд работещите към Комисията и обществените възпитатели получават скромни средства. За цялата изминала година издръжката на комисията, с всички останали дейности по превенцията, които е длъжна да извършва заедно с обществените възпитатели, е близо 24 хиляди лева. За тази година средствата, предвидени в местния бюджет, са повече, но отново скромни – почти 36 хиляди лева за цялата година.

Деляна Бобева

Продължение от стр. 5

БЕЗ ОБИЧ НЕ МОЖЕ!

Владо на сцената

Арсеналци, според Владо, по една или друга причина, са обединени от вярването: "Тука ни е добре!". И на Владо засега му е добре – чувства се здрав, силен и работещ, мисли, че му е рано да се пенсионира, макар и вече на върха на пенсионната възраст. Добре му е сред младите хора.

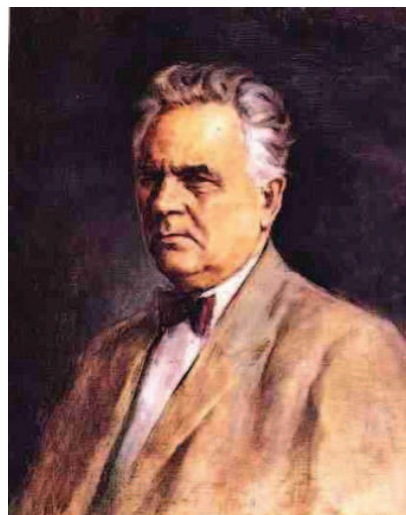
Изобщо, на Владо Иванов годините сякаш не му личат – живостта, тръпката към живота, ставането сутрин с очакването, че ще се случи нещо хубаво, за Владо Иванов са нещо съвсем обикновено във времето на толкова стрес и умора от живеенето. По същия начин, както милее за българското кино, което е в залез, Владо милее и за машиностроенето – с трогателния спомен за времето, когато в Казанлък в началото на 80-те години на 20-ти век се стичат стотици инженерни кадри от цялата страна... "Няма вече машиностроители, машиностроенето иска кадри, подготвени, знаещи хора, а не просто – работници.", знае Владо Иванов, през чийто живот минава и мощното производство на металорежещи машини в Завод 5, който вече е почти изцяло само ремонтно-поддържащ. „Това не е свършек, нашият живот беше наш, но ние трябва да дадем живот и на децата си, не бива да упрекваме времето. Трябва да се даде на младите да управляват живота си в България.", гледа в бъдещето Владо Иванов, без типичното за днешното време мърморско недоволство по време на криза: "25 години се трудя непрекъснато." Това е тайната на силата на Владо, който, освен конструктор, ОТК, фермер и актьор, бил още и спортист – тренирал бягане, баскетбол, включвал се във всичко. После спортът се мести по пътеките на Балкана в продължение на 6 години и сетне – при кравите: от 4.30 сутрин до 23 часа вечер.

Владо го казва и сам: "Работата, движението, чувството, че иде нещо хубаво – не мога без това, в това е тайната да се чувстваш жив и здрав. Желанието да живееш, това е истината на живота, да искаш да ти случи нещо, да го случиш... Да се смееш – защото: смехът е живот!", са простите поуки за нещата, които Владо Иванов раздава щедро. И мъдро. Владо обобщава: „Моята формула е: Движението!"

И довършва: "И без обич не може!".

Диана Нейчева

Програма

XX ЧУДОМИРОВИ
ПРАЗНИЦИ 2013

25 март /понеделник/

16:00 ч. Къща-музей „Чудомир“

Представяне на събрани съчинения на Чудомир в шест тома „Творчеството на Чудомир“

17:00 ч. Къща-музей „Чудомир“

„Присмех и мъдрост“ – изложба на акварелни творби на Чудомир съвместно с музей „Чудомир“

19:00 ч. НЧ „Искра“

XII театрален фестивал „Комедийният хит на сезона“, съвместно с театър „Любомир Кабакчиев“

Драматично-куклен театър „Васил Друев“, Шумен „Д-р“ от Бранислав Нушич.

26 март /вторник/

11:00 ч. Общинска библиотека „Искра“

„Чудонемирчета“

18:00 ч. Инфоцентър, ул. „Искра“ 4

VI Национален фотографски конкурс „Човекът до мен“, съвместно с Фотографска академия и Браншово сдружение на фотографите, Казанлък

19:00 ч. НЧ „Искра“

XII театрален фестивал „Комедийният хит на сезона“, съвместно с театър „Любомир Кабакчиев“

Театър „Любомир Кабакчиев“, Казанлък

„Дуел“ от Иван Вазов, премиера

27 март /сряда/

16:00 ч. Военен клуб

Национален конкурс за весела детска рисунка и весел детски разказ „Малките нашенци“, съвместно с ОДК „Св.Иван Рилски“, Казанлък

17:00 ч. Къща-музей „Чудомир“

„Шаконата пасион“, представяне на биографичния роман за гениялния български цигулар Веско Абаджиев от младия писател Маргарит Абаджиев, съвместно с Общинска библиотека „Искра“

18:00 ч. Къща-музей „Чудомир“

„Чудака Чудомир“, документален филм за Чудомир на Георги Тошев

19:00 ч. НЧ „Искра“

XII театрален фестивал „Комедийният хит на сезона“, съвместно с театър „Любомир Кабакчиев“

Театър българска армия „Сега или никога“ от Валентин Красногоров

28 март /четвъртък/

17:00 ч. Къща-музей „Чудомир“

„Панорама Чудомирови празници“, филм на Бедрос Азинян

19:00 ч. НЧ „Искра“

XII театрален фестивал „Комедийният хит на сезона“, съвместно с театър „Любомир Кабакчиев“

Драматичен театър „Стефан Киров“, Сливен „Почерпки“ от Кристофър Хамптън

29 март /петък/

17:00 ч. Къща-музей „Чудомир“

„Наздраве, маестро!“ Бохемските часове на Иван Пенков“, монография от проф.Милена Георгиева, представяне

18:00 ч. Къща-музей „Чудомир“

„Съдба до съдба“, филм за Чудомир от Деница Георгиева и Веселин Стоянов

19:00 ч. НЧ „Искра“

XII театрален фестивал „Комедийният хит на сезона“, съвместно с театър „Любомир Кабакчиев“

Сатиричен театър „Алеко Константинов“ „Прелестите на изневярата“ от Валентин Красногоров

30 март /събота/

11:00 ч. НЧ „Искра“

Театър „Любомир Кабакчиев“, Казанлък „Пролетни гости“, детско театрално представление

16:00 ч. Инфоцентър ул. Искра 4

90 години списание „Кула“, Казанлък Дискусия „Литературното списание-кула в Града на Духа“

19:00 ч. НЧ „Искра“

Концерт на Ансамбъл „Пирин“, Благоевград

20:00 ч. Площад „Севтополис“

Концерт на „Deer zone projekt“

31 март /неделя/

11:00 ч. Инфоцентър ул. Искра 4

Неделно матине, съвместно с „Кремона“ АД

Художествена галерия

Изложба Атанас Яранов 1940-1988. В изложбата са включени творби от колекциите на художествените галерии в Бургас, Сливен, Ямбол, Стара Загора и Казанлък

19:00 ч. НЧ „Искра“

Концерт на Ансамбъл „Пирин“, Благоевград

1 април /понеделник/

19:00 ч. НЧ „Искра“

Церемония по награждаване. Закриване на празниците.

Билети за всички театрални спектакли от Комедийния хит на сезона 2013 година вече се продават в Инфоцентър Казанлък на улица „Искра“ 4, както и на касите на Читалище „Искра“. Цените на билетите за театралните постановки са между 8 и 10 лева.

Безплатни ще са концертите на ансамбъл „Пирин“ в Читалище „Искра“ и на „Deer Zone Project“, който ще е на площад „Севтополис“.

26 март - Ден на Тракия

БЪЛГАРСКИЯТ ДУХ Е ЖИВ. И В ТОВА МИ Е НАДЕЖДАТА.

Тя е от онези българки, които искрено носят България в сърцето си. Не само заради преживените страдания от дедите ѝ, а и заради възпитанието, получено от нейните родители, жертви на прогонването на българите от Одринска Тракия, но и заради целия ѝ извървян път.

Винаги съм се възхищавала на любовта, която намира в думи и действия, в живата сила на повика на кръвта, който носи, за да изрази принадлежността си към българския род, за онова неподправено чувство на обич и дълг към Родината, закръняло в голяма степен в двете поколения след нея.

Мъчно ще ѝ намерят заместници, когато реши да спре с активната си обществена работа, независимо, че по признанията ѝ „има толкова млади хора, готови да работят за родолюбивата кауза“. И сигурно е права. Но и не е лесно да се намерят служители на кауза по сърце днес. Особено, когато деловото служене на родолюбива кауза няма нищо общо с бликащата от сърцето любов на тези от нейното поколение, готови да дадат и най-святото си в името на Отечеството. Готовност, която винаги се усеща. Така, както са го правили дедите ѝ, така, както е възпитана самата тя.

В дните, в които страната ни се лута между поредния служебен премиер, остатъците от народен гняв и врява по българските улици, отеква като глухо ехо и поредното честване на Деня на Тракия. Точно в тези дни избрахме да ви срещнем с една невероятна и неуморима жена, за която опазването на паметта на тракийските българи, тяхната история, отстояването на правата на техните наследници е превърнато в житейска кауза, а съхраняването на българските корени - начин на живот - дългогодишната председателка на Тракийското дружество в Казанлък „Капитан Петко войвода“, видната общественичка, активната гражданка, учителката Костадинка Димитрова.

- Има ли кой да поеме щафетата след Вас?

- Надявам се... Има толкова много семейства, които са преживели ужаса на войната и на прокуждането от родните места. Трябва да си го преживял, за да го предадеш на децата си и те да имат желанието да отстояват и пазят спомена за дедите и земите им. Има и много млади хора, които не са тракийци, но имат желание да станат част от нас. Духът е жив. И в това е надеждата ми.

Ден на Тракия е 26 март, приет за един от дните в българския културно-исторически календар. На този ден се чества подвигът на българските войни, паднали край Одрин и из тракийските полета, както и почитта и паметта към хилядите българи - тракийски бежанци, намерили подслон в пределите на България и запазили родовата си памет. Чества се като годишнина от деня, в който е превзета Одринската крепост на 26 март 1913 г. от Българската армия през Балканската война (1912-1913). От 20-те години на XX-ти век тракийските дружества, армията, църквата и българската културна обществено честват Деня на победата край Одрин. От 2006 година този ден е признат официално и от българското правителство за Ден на Тракия.

Според Ангорския договор, признат и от ЕС, днес обезщетението за наследниците на тракийските българи е 10 милиарда долара, които България трябва да поиска от Турция. Турската страна не оспорва сумата, но до момента и няма направени каквито и да е постъпления за нейното плащане. Около 800 хиляди са наследниците на българите от Източна Тракия, изселени от родните си места през 1913 г. заради етническо прочистване от страна на Османската империя.

От 23 години тя е начело на дружеството, след като поема поста от своя баща - комендант-пожарникарят Пейо Савов. В последните 30 години е ревностен член на дружеството и радетел за опазването на историята на тракийските българи и за връщането на земите и имотите на прокудените от домовете си наши сънародници. В юридическата битка за това години наред Костадинка Димитрова е сред най-активните. Тя самата има да получава парично възмездие за 470 декара плодородни земи, оставени в Одринска Тракия.

Тя е и тази, която от 1992 година насам ежегодно организира посещения по родните земи на тракийските българи. Разказите ѝ за тези тъжни екскурзии са пропити с любов и болка по осиротялата родна земя, за оставените на произвола на историята корени. Убедена, че със сърце, памет и душа нещата могат да изглеждат и другояче, тя вече три десетилетия се опитва да пази живо огънчето на българщината сред наследниците и потомците на тракийските българи.

Тя се гордее с корените си от голямото българско село Булгаркьой, Одринско. По време на Балканската война селото дава 1135 души жертви - избито и изклано е цялото мъжко население на селото - мъже и момчета. Само в един ден - 5-ти юли, Денят на разорението и т. нар. Кървава неделя, на Бойдиновия мост в селото за разстреляни и посечени с два откоса 350 мъже на Булгаркьой. Командата за това масово клане дава Къдри бей, който привиква по-рано в утрото мъжете на Булгаркьой на кървата среща. Неволни свидетели на масовото убийство стават малцина жени на жертвите, тръгнали да ги придружат. Оцеляват само 6-ма от тях, скачайки във водите на Марица. Сред жертвите е и дядото на Костадинка Димитрова - 35-годишният тогава Стамо, баща на нейния баща. Шестимата оцелели по-късно стават първораказвачите за голямата кървава документална книга на Любомир Милетич „Разорението на тракийските българи“. Книга, разказваща за драматизма на онези години.

Прокудени от родната си земя, родителите и дедите на Костадинка Димитрова пристигат в България през 1913 година. Първоначално са заселени от Варна в казарми в Плевен, където баба ѝ шие и пере на войниците за една кора хляб, а мъжете от рода изкарват прехраната си като чираци в града,

кой каквото намери. Децата на тракийци, сред които и бащата на Костадинка, са зачислени на „порцион“ по три деца на една войнишка бака, която трябва да изхрани и 5-ма войници дневно. Били трудни месеци. След перипетии семейството ѝ се заселва в село Аталово, Ямболско, а по-късно заради службата на баща ѝ в казанлъшката пожарна, където е назначен за комендант, семейството се мести в Казанлък. Заселват се в т.нар. „Бежански квартал“, в източната част на Казанлък, където и днес улиците пазят паметта на тракийските българи и болката им по родните места с лаконичните си „Илинден“, „Петрова нива“, „Странджа“, „Марица“ „5-ти юли“. В квартала, населен първоначално с 46 семейства на тракийци, още през 1926 година Костадинка Димитрова среща прокудената на дедите ѝ България. И тук остава до днес.

Именно прокудените от земите си в Одринска Тракия българи, дошли в началото на миналия век в проходаща индустриално Казанлък са и едни от първите и най-тачени, най-можещи работници в току-що преместената в града военна фабрика „Арсенал“. Те са и сред най-награждаваните и заемащи отговорни постове работници, казва с гордост за тях Костадинка Димитрова. Тя самата няма арсеналски корени, но животът ѝ се е стекъл така, че цял живот дели проблеми и радости с арсеналци. Затова е изключително благодарна за неопенимата помощ, оказвана от ръководството на фирмата, от Синдикалния комитет на КНСБ и лично от неговия председател Атанас Бозов, за неопенимата подкрепа при организиране на възпоменателните чествания на българските гробища в Одрин за тракийци всяка година. „Арсенал“ помага със средства за венци, цветя, организация на беседи, както и за издадената специално книга за паметта на тракийските българи „Ехо от родовата памет“.

Това са българи с отношение към историята, благодарна съм им, казва по този повод пред „Трибуна Арсенал“ председателката на Тракийското дружество в Казанлък.

Друг отявлен радетел и саратник на каузата е представител и сподвижник на Експерти за Казанлък Иван Дочев - бившият депутат от 36-то Велико народно събрание. Иван Дочев е сред тези, които председателката на тракийци в Казанлък не познава лично доскоро, споделя с радост, че този човек винаги се е отзовавал и подкрепял каузите и възпоменателните чествания на българите от Одринска Тракия.

Защото младите трябва да знаят и да помнят, е верувано, обединяващо и двамата.

Тези дни са особено натоварени за тракийци и за Костадинка Димитрова, защото предстоят поредните големи чествания на Деня на Тракия, съвпадащи и с юбилейните тържества по повод 100-годишнината от Балканската война. Тя и сподвижниците ѝ, с голямата и неопенимата помощ и подкрепа на Община Казанлък и лично на кмета Галина Стоянова, както и на командира на Карловската бригада, на Историческия музей „Искра“, са в основата на големите чествания в Казанлък. Целта е по време на честванията младите да научат повече за кървавите години на Балканската война и за онова, което е останало в земите на дедите ни отвъд границата. По традиция на 23-ти март и тази година наследниците на тракийските българи отново ще изминат разстоянието до Айваз баба, за да поднесат венци и цветя и прелеят скъпи покойници, воините от „23-ти Пехотен Шипченски полк“ на военното гробище над Одрин. Заедно с тях ще е и свещеникът в тамошната българска православна светиня „Свети Георги“ Александър Чекрък.

На връщане побелелите коси ще са свили в шепи зрънца българска пръст от родната земя и тайно ще се надяват тези след тях да намерят сили и средства, щото да въздигнат подобаващ параклис за памет и молитва на българското военно гробище край Одрин. „И ще го бъде този ден.“, убедена е Костадинка Димитрова - председател на Тракийското дружество в Казанлък.

Деляна Бобева

Бел. на автора: За желаещите да се включат в групата за посещение на българското гробище край Одрин на 23-ти март - телефон за връзка с Костадинка Димитрова - 0896 863 983

САЛВАДОР ДАЛИ

ЗНАМЕНИТИЯТ ЕКСЦЕНТРИК

Ексцентрик от дете. В детството си Дали проявява голяма интелигентност, но бил много арогантно дете. Успявал да получи всичко с капризи и симулация. Заради многобройните си странности и фобии (страх от скакалци, например) нямал приятели. В училище се увеличил по хазарта. В Академията става известен с ексцентричния си външен вид: дълга коса, бакенбарди, облекло в стил 19 век. Малко преди да завърши, е изгонен,

След като Франко идва на власт, аполитичният Дали е изгонен от групата на сюрреалистите, които заемат леви позиции. В отговор той заявява: "Сюрреализмът – това съм аз!". По-късно ще се обяви за спасител на изкуството /Салвадор на испански означава спасител/.

Гала – съпругата и вдъхновителката. През 1929 г. Салвадор Дали среща бъдещата си съпруга Гала – рускинята Елена Дяконова, 11 години по-възрастна от него,

за Холивуд, прави колекция с бижута, работи с У. Дисни и А. Хичкок... През 1948 г. се завръщат в Европа и сключват втори, този път църковен брак. В Испания и Париж те са обгърнати от лукс и обожание и не престават да скандализират с разкрепостеността си. Дали не пропуска възможност за самоизява и опиянение: „Целият свят ми е роб!“ и „Всеки ден ми става все по-трудно да разбера как останалите могат да живеят, без да бъдат

Испански художник-сюрреалист, скулптор, режисьор, писател, график, бижутер, дизайнер. Салвадор Фелипе Хасинто Дали и Доменик, първи маркиз де Дали де Пубол /с титлата го удостоява крал Хуан Карлос/ е роден през 1904 г. Първата си изложба прави още на 15 г. Учи в „Резиденцията“ – за надарени млади хора, и в Академията „Сан Франциско“. Развива свой разпознаваем стил. Познава се с Пикасо, който е негов кумир, с Бунюел, Лорка, Цвайг, Фройд. Създава над 1500 картини; пише и илюстрира много книги; прави графики, литографии, бижута, скулптури, театрални и филмови декори, дизайн на облекла и др. Сред най-известните му творби са: „Мека конструкция с варен боб: предчувствие за гражданската война“; „Жена ми гола, гледаща собственото си тяло“; „Кошница с хляб“; „Носът на Наполеон“; „Галацидацирибонуклеиновакиселина“. Член е на Френската академия на изящните изкуства. Носител е на Големия кръст на Изабела. Умира през 1989 г. Завещава цялото си имущество – 130 милиона, и творчеството си на испанската държава. На името му е кръстен астероидът 2919Dali.

защото заявява, че никой не е достатъчно компетентен, за да го подложи на изпит... Запазена марка до края на живота му са екстравагантните му мустаци.

Екстравагантността на Дали – рекламен трик? Дали не спира да шокира и изненадва света. В Лондон изнася лекция, облечен във вододлазен костюм и с шлем: „Аз просто исках да покажа, че се спускам дълбоко в човешкия ум.“ В Ню Йорк се появява на бал със стъклена витрина на гърдите си, в която има сутен. На маскарадни увеселения в Ню Йорк Дали и Гала се появяват облечени като бебето Линдберг и неговия похитител. Дали има забележителна склонност към нарцисизъм и мегаломания. Има прекомерна страст към лукса и ориенталската мода. Дори си измисля арабско потекло. Неговият ексцентризъм понякога привлича вниманието повече от творчеството му и критиците го тълкуват като рекламен трик.

„Сюрреализмът – това съм аз!“ В Париж Дали е в кръговете на сюрреалистите. Той въвежда сюрреалистичен образ на разтопени часовници с идеята, че времето не е твърдо и определено. След няколко изложби в Питсбърг става изключително популярен и сюрреалистите оценяват високо това. В Париж представя триизмерно произведение на изкуството, състоящо се от истински автомобил с два манекена в него. На обвиненията за себевъзвеличаване Дали заявява: „Скромността не е най-голямата ми добродетел“.

бивша съпруга на Пол Елюар, с когото имат дъщеря, но Гала ненавиждала ролята си на майка. Любовта връхлетява като мълния Гала и Дали

и те заживяват заедно. Гала имала много извънбрачни връзки, на които Дали не възразявал – в тогавашните бохемски среди това се смятало за нормално. Гала е единственият женски модел в творчеството му и той не спира да ѝ се възхищава. Баща му не приема Гала – изгонва сина си от къщи и го лишава от наследство.

Тандемът Дали – Гала се оказва печеливш. Тя го вдъхновява да твори, превръща се в негов счетоводител и трупа милиони от таланта му.

„Целият свят ми е роб!“ В САЩ Гала и Дали бързо завладяват новия свят. Той се радва на признание и несекващи финансови постъпления. Издава автобиографията си, прави каталози и илюстрации, пише сценарий

Салвадор Дали!“

Модерен до безграничност. Дали експериментира с много и необичайни похвати: оптични илюзии, отрицателно пространство, стереоскопични изображения. Той е сред първите художници, които използват холографията. Проявява силен интерес към природните науки и математиката. В картините си от 50-те рисува форми, съставени от рог на носорог /рогът, според него, означава божествена геометрия/. Той е очарован от ДНК, 4-мерния куб и хиперкуба и ги включва в картините си.

Визитата на Хачатурян. Странностите на гениалния Дали нямали край. Веднъж Арам Хачатурян бил поканен в дома му. Бил посрещнат в разкошна зала от церемониалмайстор, който влизал, покланял му се и излизал. Хачатурян оставал сам, седнал на златоткан кралски диван, пред него – мозаечна масичка, върху която изящно били подредени арменски коняк, испански вина, плодове и цигари. Минали 10 минути, още 10, но Дали не се появявал. Минал час. Дали не идвал. Това било ужасно нарушение на етикета. Не изтъпявайки унижението, гостът решил да си тръгне. Всички врати на дворецовите покои, обаче, се оказали заключени. Потърсил звънец или телефон, нямало. Часовникът ударил четири. В този момент в залата оглушително зазвучала музиката на „Танц със саби“. Вратата се отворила с гръм и в залата, съвършено гол, влетял Дали, размахвайки

Юбилей! 60 години!

За прекрасни и пълни с радост и красиви мигове, с много верни приятели и обич, години почерпи през изминалите дни една от най-дългогодишните счетоводителки в „Арсенал“, посветила 30 години от дългогодишния си стаж във фирмата на Завод 2
Димитрина Георгиева.

Лъчезарната дама отпразнува големия си юбилей в компанията на колеги и приятели сред цветя и куп пожелания за още дълги години здраве, споделени радости и работа в името на фирмата.

Димитрина Георгиева е сред имената, с които „Арсенал“ се гордее.

Счетоводителката е предан кадър на фирмата от 40 години.

Да са ѝ честити и сладки годините! Хъс и бодрост, красота и здраве и за още по-прекрасните години, които ѝ предстоят, е пожеланието на колегите и приятели те на Димитрина Георгиева.

Колективът на Завод 2

над главата си сабя. Прелетял така през цялата зала и потънал зад отсрещната врата. Музиката рязко спряла. Церемониалмайсторът обявил, че аудиенцията е приключила. И поканил онемелия Хачатурян да си тръгне. На изхода почтително му връчили разкошен холандски печат, албум на Дали със

дълбока депресия. Грижите за него не били никак лесни за наетите медицински сестри. Той целенасочено обезводнява организма си, предполага се, че прави два неуспешни опита за самоубийство. Замъкът, в който се намира, се запалва. Художникът е с тежки изгаряния, но остава жив.

“Течащо време” - Салвадор Дали

златна рамка и с трогателен автограф от домакина. Пред хотела го очаквали с многобройни въпроси за това как е преминала знаменитата среща между двамата гиганти. Хачатурян се опитал да каже нещо за изкуството. Повече не стъпил в Испания...

Без Гала. Отношенията на Дали с Гала се усложнявали. Тя го убеждавала да твори по-разбираемо, а когато картините му не се купували, го карала да разработва продуктови марки, костюми... Решителният ѝ характер му помогнал много. Любовта на Дали била продиктувана от дива страст, а Гала си давала сметка, че е омъжена за гений. Дали ѝ купува замъка Пубол, но можел да я посещава само с писменото ѝ разрешение. През 1981 г. Дали развива болестта на Паркинсон, която му пречи да рисува. На следващата година 87-годишната Гала умира. Дали изпада в

Светът е шокиран: Дали и Гала имат син! През 1984 г. художникът Хосе Ван Рой Дали се появява на откриването на собствената си изложба в ковчег и катафалка, за да докаже, че изкуството не е мъртво. Това е „тайният“ син на Гала и Дали, отгледан от настояници. Той живее край Рим със съпругата си и 7 котки и пази картини на баща си. Последната им среща е в болницата – Дали вече не можел да говори. Но го познал! Снимали се прегърнати.

Изневърата на сърцето. През 1988 г. Салвадор Дали получава сърдечен удар. Умира година по-късно. Преди смъртта си той пише: „Двете най-щастливи неща, които могат да се случат на един съвременен художник, са: първо, да бъде испанец, и второ, да се нарича Дали. Случиха ми се и двете.“

Мария Рашкова

За връзка с редакторите на „Трибуна Арсенал“:
Деляна Бобева: 0882 98 70 13, e-mail: didab@abv.bg
Диана Рамналиева: 0882 98 70 14, e-mail: diana_ramnalieva@abv.bg
Мария Рашкова: 0882 98 70 12; Първолета Петкова: 5 74 55